

NURUDDİN EL-HÂŞİMÎ'NİN KISSAT İNTİHÂR MU'LEN ADLI ÖYKÜSÜ

KISSAT İNTİHÂR MU'LEN STORY BY NURUDDİN EL-HÂŞİMÎ

Sevda YAŞLAK*

Özet

Nuruddîn el-Hâşimî (1945-) genelde Suriye Edebiyatının özelde de çocuk edebiyatının önde gelen yazarlarından biri olmakla beraber eserlerinde işlediği 'çocuk' teması onun çocuklara duyduğu aşırı ilgiyi açıkça göstermektedir.

Bu çalışmada Suriyeli edebiyatçı Nuruddîn el-Hâşimî'nin hayatı, ve Kıssat İntihâr Mu'len adlı kısa öyküsü, kahramanlar, olaylar ve tasvirler açısından incelenerek tematik açıdan tahlil edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Nuruddîn el-Hâşimî, Kıssat İntihâr Mu'len, Hikâye

Absract

Nuruddîn el-Hâşimî (1945-) besides being one of the pioneer writers generally of Syria literature and specially of child literature, his handling child theme in his works is showing his extreme interest in children.

In his work, the life of Syrian writer Nuruddîn el-Hâşimî and his short story named Kıssat İntihâr Mu'len are analyzed thematically by being studied in terms of characters, events and descriptions.

Keywords: Nuruddîn el-Hâşimî, Kıssat İntihâr Mu'len, Short

* Araştırma Görevlisi, Muş Alparslan Üniversitesi, İslami İlimler Fakültesi, s.yaslak@alparslan.edu.tr

Giriş

Bu çalışmada memur bir adamın trajikomik hayatını konu edinen Nuruddîn el-Hâşimî'nin Kıssat İntihâr Mu'len adlı kısa öyküsünün incelenmesi amaçlanmıştır. İlk olarak Suriye Edebiyatı'na daha sonra çocuk edebiyatı alanında çok sayıda eser kaleme alan Nuruddîn el-Hâşimî'ye kısaca değinerek nihayetinde de Kıssat İntihâr Mu'len adlı öykünün tahlilini ve çevirisini yaparak çalışmamızı tamamladık.

Suriye'de modern hikâyenin ilk örnekleriyle ilgili farklı görüşlerin kaynağında, bu denemelerin Batı edebiyatındaki örneklerine olan yakınlıklarının farklı olması ve modern hikâyenin henüz kesin olarak sınırlarının belli olmaması durumu vardır. (Kula, 2001: 19) Suriye'nin içinde bulunduğu koşullar, toplumsal yapısı ve döneminde yaşadığı tarihi olaylar ülkede edebiyat alanının gelişimini menfi yönde etkilemiştir. Diğer Arap ülkelerinde olduğu gibi Suriye'de de hikâye dergileri yayınlanıyordu. Zira dergilerde ve günlük gazetelerde tarihi hikâyeler, tefrika romanlar, polisiyeler vs. yayın hayatında yerini almıştı. (İnan, 2008: 2). Suriye hikâyeciliği Mısır ve Lübnan'dakine benzer şartlar altında doğmuştur. Suriye'de hikâyeciliğin doğuşunda dergilerin önemli rolü olmuştur. Suriye'de yayımlanan ilk edebî dergi, *Ahmed ez-Zeyn*'in çıkardığı, XIX. yüzyılın ilk çeyreğinde büyük bir misyon yüklenmiş olan, *el-'İrfân*'dir. (Göçer, 2006: 29) Genel olarak Suriye'de Arap hikâyesi, İngiliz, Alman ya da Rus etkisinden çok Fransız etkisindeydi. *Alexandre Dumas* (Baba ve Oğul), *Gide*, *Mauriac*, *Proust*, *Duhamel* ve özellikle de *Maupassant* okunuyordu ve bu Suriye yazarlarında da belliydi. Etkilerine girdikleri yazarlara ve kendi mizaçlarına göre, tarihî konuları, toplumsal eleştirel konuları, realist tasvirleri veya romantik havalı hayal ürünlerini tercih ediyorlardı. (Aytaç, 1994: 69)

Suriye'de çocuk edebiyatının da 1930'lu yıllarda bazı şairler tarafından çocuk dergilerinde yayımlanan kaside ve marşlara dayandığı bilinmektedir. (Köşeli, 2011: 227) Çocuk Edebiyatı alanına önemli katkıları bulunan *Nuruddîn el Hâşimî*, 1945 yılında, Suriye'nin Humus kentinde doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Humus'ta tamamladı. 1971 yılında Şam Üniversitesi Arap Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Suriye'de ve Mısır, Kuveyt, Katar gibi bazı Arap ülkelerinde bir süre Arapça öğretmenliği yaptı. Bir yandan öğretmenlik yapıp diğer yandan edebî çalışmalarını sürdüren yazar 1995 yılında öğretmenlikten istifa ederek kendini tamamen edebî çalışmalarına adanmıştır. Birçok edebî türde eser veren yazar, özellikle çocuklara duyduğu ilgiden dolayı Çocuk Edebiyatı alanında çok sayıda hikâye yazmıştır. (er-Reisiyye Gazetesi, 2011)

Aynı zamanda yedi kısa öykü koleksiyonu bulunan Hâşimî'nin yazdığı bu hikâyeler; yerel dergilerde ve gazetelerde yayımlanmıştır. 1980'li yıllarda tiyatroya yönelen yazar Kültür Merkezi Tiyatro Grubu'na katılarak çocuk tiyatrosu yazmaya başlamıştır. İlk çocuk tiyatro eserinin adı *es-şaydu'l-yemîn*'dir. Yetişkinler için tiyatro eseri yazan yazarın yaklaşık yirmi tiyatro eseri bulunmaktadır. Tiyatro eserlerinin çoğu sadece Suriye'de değil, birçok Arap ülkesinde gösterime girerek halka sunulmuştur. (Merzük, 2013)

HIKÂYENİN TAHLİLİ

Hikâye, insanın merak duygusunun var ettiği ve sonu kimi zaman hoşça vakit geçirmeye, kimi zaman da mutlak gerçeğe çıkan sorular yumağına, olayların estetik kurgusu ve anlatımıyla cevap bulma/verme gayretinin ürünü olan edebî türdür. (Çetişli, 2009: 21.)

“Hikâye olandır; vakıanın biçimlendirdiği serüvendir. Vakıa ise sözlük anlamı itibarıyla “olup geçen şey” demektir... Olay örgüsü ise anlatının özel olarak, özenle ve belirli bir amaca göre biçimlendirilmesidir... Bir romanın okuyucuya “derli toplu” bir güzellik duygusu uyandırıp uyandırmayı, hemen tamamıyla “olay örgüsü” nün kuruluş mantığına bağlıdır. Çünkü okuyucuda güzellik duygusuyla birlikte heyecanı ve gerilimi yaratan olay örgüsüdür.” (Tekin, 2012: 76)

Nuruddîn el-Hâşimî'nin *İlan Edilmiş Bir İntiharın Öyküsü* adlı hikâyesi 1998 yılında Suriye'de yayımlanmıştır.

Hikâyede olay; giriş, gelişme ve sonuç olmak üzere üç bölümden oluşmaktadır. Giriş kısmında yazar, hikâyenin ana kahramanı olan Şakir adında bir memurun ruh halini, eşinin ve yakınlarının O'na karşı olan tutumlarını, gelişme kısmında, Şakir'in müdürüne ve etrafındaki bazı insanlara (bakkal, avukat ve iş arkadaşları ...) olan öfkesini, ailesine karşı davranışlarını, tanımadığı kişiler tarafından dövülmesini ele almaktadır. Sonuç kısmında ise; Şakir'in Hürriyet Caddesi'nde bulunan on numaralı dairenin yedinci katından intihara kalktığı an anlatılmaktadır.

Nuruddîn el Hâşimî'nin bu hikâyesinde: Tüm olayların çevresinde geliştiği ve şekillendiği esas kahraman olan Şakir isminde sıradan bir memuru konu alan ast-üst ilişkisini görmekteyiz. Şakir'in işlemediği bir suçtan dolayı müdürü tarafından yargılanması, dayak ve hakaretlere maruz kalmasının ardından Hürriyet Caddesi'ne atılması sonucu intihara teşebbüsü anlatılmaktadır. Hikâyede Şakir'in hayatı anlatılırken okuyucuda üzüntülü bir hava hâkimdir. Fakat intihara kalktıktan sonra kahramanlar arasında geçen diyaloglar, üzüntünün yerini yer yer şaşkınlığa ve komikliğe bırakmaktadır. Olay örgüsünü farklı bir biçimde ele alan yazar, hikâyede sık sık diyaloglara yer vermesiyle hikâyeye hareketlilik kazandırarak okuyucunun dikkatini çekmeyi başarmıştır.

Daha öncede değindiğimiz gibi *İlan Edilmiş Bir İntiharın Öyküsü* adlı hikâyenin asıl kahramanı Şakir'dir. Hikâyede olayların gelişmesinde rolü olan diğer şahıslar ise eşi, çocukları, müdürü, müdür yardımcısı, avukat, bakkal sahibi ve bazı şahsiyetlerdir.

Hikâye, başladığı andan itibaren okuyucuda Şakir'e karşı acıma duygusu uyandırmaktadır.

“Şakir, aniden odasına kapanıp, inatçı bir sanık gibi sessizliğe bürünmeye karar verdi. Karısı, çocukları, komşuları, arkadaşları yanına giderek, dışarı çıkmasını tavsiye

ettiler. Yüzüne karşı bağırp, elbiselerini çektiler. Fakat boşuna... Bakışlarını onlara dikmiş; ancak onları görmüyordu. Onlara kulak veriyor; fakat bir şey duymuyordu". (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 5)

Hikâye, Şakir' in içe dönük, kapalı, karanlık ve bedbaht olmasına karşın, eşinin, çocuklarının ve komşularının, Şakir'e tavsiyede bulunmaları, içinde bulunduğu ruh halinden vazgeçirmek üzere kararlılıkları ile başlar.

Aynı zamanda Şakir'in yalnızlığı inatla yaşananlar karşısında sessiz kalmaya karar vermesi, kederi kadar önemlidir. . Şakir duygularını kimseye açmaz, ailesi ise bu durumdan oldukça rahatsızdır. Şakir'in mutsuz, içine kapanık ve yalnızlık hali ile etrafındaki insanların ve ailesinin kararlı, canlı ve yaşama sevinci hali arasındaki zıtlık, okuyucuyu karmaşık bir psikoloji içerisine sokar.

Yazar, normal bir devlet memuru olan Şakir'i, kendi gerçekliği içinde ele alır; fakat okuyucu bu gerçekliğe rağmen Şakir'e karşı derin ve insani bir ilgi duyar. Çünkü okuyucu Şakir'e haksızlık edildiğini düşünmektedir.

"Eskimiş, pas renginde kara bir bulut ruhunu kaplıyor ve kafasındaki düşünceleri allak bullak ediyordu." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 5)

Yazar bu cümle ile gözle görülmeyen ayrıntıları belirgin hale getirerek hikâye kahramanının hissettiği duyguyu okuyucuya aktarmaktadır. Aynı zamanda bu cümle Şakir'in içine düştüğü zor durumu kolay bir şekilde ortaya koyar niteliktedir.

"O, sadece odasına kapanmadan önce geçirdiği son yedi günü hatırlıyordu. O günlerden birinci günün sabahında, sıradan bir aç insan gibi kahvaltı sofrasına oturdu. Fakat elini ekmeğe uzatır uzatmaz, karısı ve çocuklarının acımasızca, ailesine bakmakla yükümlü olan bir babanın görevlerini yerine getirmesi gerektiğini isteyen sesler yükseldi. Yemeğini yiyip yemediğinin farkında bile değildi." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 5)

Nuruddîn el-Hâşimî'nin hikâyesinde dikkat çeken unsurlardan biri de hikâyenin yapı bakımından önemli özelliklerinden biri olan geçmiş zamanın ve şimdiki zamanın birlikte harmanlanarak kronolojik zaman kadrosunun kırılmasıdır. Okuyucuyu geçmişe götüren yazar, bir anda günümüze gelir, sonra tekrar geçmişe döner.

" Tıpkı çeyrek asırdır yaptığı gibi, bedenini daireye taşıdığını hatırlıyordu." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 5)

Burada Şakir' in ömrünün yarısından çoğunu büroda geçirmiş ve çalışmaktan usanmış bir memur olduğu açık bir şekilde anlatılmaktadır.

"Müdür yardımcısı her zamanki gibi O'nu kuşkuyla karşıladı ve saatine baktı. Ardından ilk olarak, sabahın mizacını (ruh halini) değiştirmek ve işle ilgili ilk raporu sunmak için zarafetle müdüre bir fincan kahve sundu." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 5)

Burada ast- üst ilişkisine dikkat çekilmek istenmiştir. Bir müdür yardımcısının müdürüne kahve ikram ederek gergin ruh halini düzelmeye çalışması, bu ilişkiyi daha açık bir şekilde anlatmaktadır.

"Şakir sessiz bir şekilde durumunu korudu sonra odasına gitti, ceketini astı. Aniden astığı ceket hakkında alaycı yorum yapan meslektaşlarından birinin sesi duyuldu ve bir gülme fırtınası koptu ve bunu da öksürük takip etti. Ardından gülmekten gözleri yaşaran bir arkadaşı, ucuz fincanın dibine benzeyen kalın camlı gözlüğünü sildi." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 5)

Arkadaşları alaycı ve taklitçi bir gözle Şakir'in ceketini hakkında yorum yaparak gülüp eğlenirler. Dairedeki kişiler arasındaki münasebetler imalı konuşmalar şeklinde ele alınmıştır. Aslında yazar, gözlük betimlemesiyle de Şakir'le alay eden arkadaşlarının gerçekte kendisinden farklı bir hayatları olduğunu anlatmaktadır. Yazar, kıyafetleriyle alay konusu olan Şakir'in hayatının ne kadar yoksul olduğunu okuyucunun gözleri önüne sermektedir.

"Allah bize bu gülüşün daha iyisini versin. Müracaat edenler Şakir'in masasının başına üşüştüler. O da sessiz bir şekilde dikkatlice onlara baktı, Onlar da sessizliğe büründüler." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 5)

Nuruddîn el-Hâşimî Şakir'i içinde bulunduğu mekâna yerleştirerek tasvir etmektedir. Şakir, sessiz bir şekilde onlara dikkatlice baktı diyerek Şakir'i mekânın içinde görülen manzarayı seyredirken gösterir.

"Saat tam birde Müdür yardımcısı her zamanki gibi somurtarak içeri girdi ve Şakir'e derhal, müdürle görüşmeyi emretti."

"Hızla çarpan kalbine rağmen anlatılamayacak (tarif edilemeyecek) kadar kibar bir şekilde müdürün kapısını çaldı. "Gir" şeklinde emreden sesi duyduktan sonra girdi. Cılız bir gölge gibi içeriye süzüldü." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 5)

Şakir, ne olduğunu anlamasa da bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındadır; ancak içine düşen korkuya sabredip beklemek zorundadır. Yazar, bize zamanı ve mekânı açık bir şekilde ifade ederek Şakir ve müdür arasında yaşananların bir devlet dairesinde geçtiğini anlatmaktadır.

"Bütün cinleri tepesine çıkan müdür, öfkeyle masaya vurdu ve kükredi:

Sen tehlikelisin ey Şakir.

Ben mi?

Sus ... Müdürünün arkasından kurduğun komplo apaçık ortada.

Ben ne yaptım?

Bilmiyor musun?

Kesinlikle (hayır)... Size yemin ederim.

Suçluların hepsi böyle söyler... Bak ey komplocu!

...

...

Yapman gereken yüceltme ve saygı ibarelerini bilerek unutmuşsun.

Fakat bu zata alinizin elinden geçmişti.

İşte komplonun aslı da burada. Onu benim için evrakların arasına soktun. Komploda sana eşlik edenlerin kim olduğunu söyle bana...?» (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 6)

Odaya girdiği zaman Şakir'in duyduğu ilk cümle O'nun korkması için yeterli olmuştur. Müdür Şakir'i bu konuşmalarıyla korkutur. O andan itibaren bir yandan müdürle konuşurken diğer yandan nerde hata yaptığını düşünmektedir. Bir devlet memuru işine bağlı ve dürüst olmalıdır. Şakir bu özelliklerin kendisinde mevcut olduğunu bildiği halde çevresindekilere karşı hoş görülünce olmayan müdürünün yaptıklarına katlanmak durumundadır.

Bürokrasi, kendine has kuralları olan sosyal bir çevredir. Orduda olduğu gibi burada da ma-fevk ve ma-dun vardır. Memur amirine karşı saygılı olmak zorundadır. Bürokraside de yapılan işler birbirine bağlıdır. Bir yerde yapılan hata yahut yanlış anlaşılma işi aksatabilir. Bundan dolayı konuşma ve yazışmaya dikkat etmek gerekir. (Kaplan, 2012: 117). Şakir de konuşmalarıyla kendisinin suçsuz olduğunu ifade etmeye çalışmaktadır. Ancak karşılık vermesini saygısızlık addeden amiri konuşmasına bile izin vermeyerek kendini haklı çıkarmayı başarır.

Müdür: *"Komplonun aslı burada... Onu benim için evrakların arasına soktun. Komploda da sana eşlik edenlerin kim olduğunu söyle bana..."* derken Şakir ne diyeceğini bilemez bir halde: *"Eşlik edenler...?"* der. Hikâyede zorba müdürüne karşı gücü yetmeyen masum ve mazlum bir memurun haksızlığa ve çileye maruz kaldığı anlatılmaktadır.

"Saat tam biri çeyrek geçe, daireye tüm yaratılmışlardan nefret eden iki kişi geldi. O'nu istemediği halde arabaya binmeye zorladılar. O ikisi, abartılı (sahte) bir sevgiyle O'nu boş bir bodruma götürdüler. Bütün insanların ölümünü isteyen adamlar var; ancak insanların ölümünü istediklerine dair ikna edici bir sebepte yok, liderleri hariç. O'nu acımasız BİR şekilde vurdular. Ahlâklı bir çocuğun utanmasına, yüzünün kızarmasına neden olacak küfürleri karşılık vermeden savurdular. Sürpriz bir şekilde sonunda kabul etmek zorunda kaldığı bir sürü suçu O'na onaylattılar. Altı gün sonra O'nu gözleri bağlı bir şekilde arabaya bindirdiler sonra arabadan caddeye fırlattılar ve oradan ayrıldılar.

Gözlerini açtığında gün ışığı gözüne vuruyordu. Duvarların birinde asılı olan levha alaycı bir şekilde ona Hürriyet Caddesi'nde olduğunu bildiriyordu." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 6-7)

Yazar dış âlemi en ince ayrıntılarına kadar tasvir ediyor. Şakir'in yaşadığı bu üzücü olay, Hürriyet Caddesi'nde gerçekleşiyor; ancak ne zaman ve hangi şehirde gerçekleştiğine dair bir bilgi verilmiyor. Öykü baştan sona kadar Şakir'in durumunu ortaya koymaktadır. Şakir, o gün onu götüren iki kişiye karşı koyamamıştır, dövülmüştür, aşağılanmıştır. Bu, onun ruhunda derin yaralar açmıştır. Şu anki amacı ise bu yaşadıklarından dolayı aynı caddede intihar etmektir. Şakir'in Hürriyet Caddesi'ne bırakılması hikâyeye farklı bir açıdan bakılmasını sağlamıştır. Hürriyet kavramının ne anlama geldiğini bilen bu insanların Şakir'i Hürriyet Caddesi'ne bırakmaları oldukça düşündürücüdür.

"Belirlenen zaman sona erdiğinde, Şakir odasından çıkarken aklına kurnaz bir fikir geldi. Aile bireyelerine sevgiyle selam verdi. Onlarda şüphelerle O'na baktılar. Sakalını tıraş etti. Yemek masasına oturdu, herkese gülümser bir şekilde yemeğini yedi. On yıldır giydiği bayramlık elbisesini giydi. Evin kapısına yöneldi." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 7)

Yazar geçmişte yaşanan bir olaydan günümüze döner, aslında hikâyenin sanatı bir zaman sanatıdır. Hikâyede her şey bir oluş, akış, sona eriş ve yeniden başlayıştır. Yazar, hikâyede dış âlemi en ince ayrıntılarına kadar tasvir etmektedir; ancak dış gerçekten ziyade iç gerçeği, yani izlenimleri, duyguları, hayalleri, çağrışımları ön planda tutmaktadır.

"Aniden arkasını dönerek mükemmel bir baba şefkatiyle şöyle dedi:

Ben çıkıyorum, bir şey istiyor musunuz?"

"Biraz tereddüt ettiler. O gülümsemesiyle onlara cesaret verdi. Akıllarına hemen gelen ve ertelenmiş istekleri ardına sıraladılar. O da tüm bu isteklerin hepsini ezberlediğini onlara ifade etti. Kapıya doğru adım attı. Tekrar özür dileyerek onlara şöyle dedi:

"Üzgünüm, isteklerinizi yerine getiremeyeceğim.

Hepsi birden bağırdılar:

Neden ey Şakir?

Çünkü ben bugün kendimi Hürriyet Caddesi'ndeki 10 numaralı dairenin 7.katından aşağıya atacağım." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 7)

Hikâyenin genelinde bir hüznün egemendir. Şakir'in içinde bulunduğu durum, ailesinde uyandırdığı hisler, hayaller, ümitler ve üzüntülerden ibarettir. Şakir'in intihar edeceğini söylemesinin nedeni belki de ailesinin O'nu anlamasıdır. Çünkü ailesinin isteklerini yerine getiremeyeceğinden dolayı onların O'na sorumsuz bir baba olarak bakmasındansa intihar edecek kadar hayattan bıkmış bir baba olarak hatırlamalarını yeğlemektedir. Şakir

amirleri tarafından bir suçlu kabul edilmiştir, tanımadığı kişiler tarafından dövülüp sokağa atılmış ve bu haksızlık sebebiyle psikolojisi bozulan Şakir intihar etmeyi düşünmüştür.

Yazarın üzerinde durmak istediği esas konu Şakir'in intihar etme sürecidir. Çocuklarının isteklerini yerine getiremeyeceğini ve onlara bunun nedenini anlatmıştır. Aslında *Nuruddîn el-Hâşimî* hikâyesini bir sürprize dayandırarak okuyucunun merakını sonuna kadar devam ettirmeyi başarmıştır. Hikâyenin başarılı olmasında ve hoş gitmesinde ana fikirden çok vak'anın ve sürprizin büyük rolü vardır. Şakir' in "*Ben bugün kendimi Hürriyet Caddesi'ndeki 10 numaralı dairenin 7.katından aşağıya atacağım.*" Cümlesiyle okuyucuda Şakir'in intihar edip-etmeyeceğine dair bir merak oluşturulduktan sonra okuyucu intihar sürecine odaklanarak hikâye daha akıcı bir hâle gelmiştir.

"Sonra, korku dolu şimşek hızıyla kapıya doğru koştu. Merdivenleri, yüzlerce kez arzu ettiği gibi ahşap korkuluğun üzerinden kayarak indi. Eşi, ağlayarak kahvaltılıkları mutfaka götürdüğü sırada şöyle dedi:

Babanızın bir psikoloğa ihtiyacı var.

En büyüğü şöyle dedi:

En iyisi, polise haber vermek.

Büyük kızı da şöyle dedi:

Nişanlımın ailesi babamın durumunu öğrenirse nişanımı bozacaklar.

Ortanca da şöyle dedi:

Meşgulüm, bugün benim ehliyet sınavım var.

En küçüğü de şöyle dedi:

"Delirmeden önce bana spor ayakkabısı alması gerekirdi." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 7-8)

Daha önce belirttiğimiz gibi hikâyenin kahramanı Şakir'dir, dolayısıyla olaylarda adı en fazla geçen şahıs da Şakir'dir. Hikâyede ismi geçmeyen Şakir'in eşi ve dört çocuğu vardır. En büyük oğlu bu yaşananlar karşısında daha sorumlu davranır ve polise haber verilmesi gerektiğini düşünerek endişelenirken diğer çocuklar ise kendi durumlarını gözeterek, çıkarıcı davranırlar. Konuşmanın geniş bir yer tuttuğu hikâyede yazar, şahısların mizaç, karakter, zihniyet ve ruh halleriyle olan ayrıntılara şahısları konuşturarak yer vermektedir.

"Emanet Bakkalının sahibi, Şakir'in evden çıktıktan sonra uğradığı ilk kişiydi. Maaşını kuruşuna kadar almış bir memur edası ve gururuyla önünde durdu, sonra iştah veren olgun ve lezzetli bir kiraz ağzına attı. Satıcı çok rahatsız oldu. Fakat Şakir terbiyeli bir

şekilde hesabını isteyince, adam şarkı söyleyerek borç defterin sayfalarını Şakir, Şakir, Şakir diye çevirmeye başladı.

Sonunda aradığını buldu. Topladı, topladı. Sonra en cesur memurun kalbini bile korkutacak bir rakamı Şakir'in yüzüne söyledi. Şakir aldırış etmedi. Bilakis edeple nazik bir şekilde borç defterini görmek istedi. Bakkal da tereddüt ederek O'na verdi. Şakir borçlarla şişen defterin sayfasına iyice baktı. Daha sonra hain bir hareketle borç defterini çekip aldı, hızlıca yırttı, kahkaha atarak kâğıtları gökyüzüne doğru savurdu. Bakkal sert bir hareketle defteri çekip aldı." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 8)

Hikâyeyi tek renklilikten kurtaran konuşmalar dışında ona canlılık katan bazı unsurlar da vardır. Burada önemli olan unsurlardan biri de şahıslar arası münasebetlerdir. İlan Edilmiş Bir İntiharın Öyküsü'nde Şakir çeşitli insanlarla karşılaşır. Bu karşılaşma bazen küçük bir çatışma hali alırken zaman zaman da dramatik ve komik bir hâle yerini bırakmaktadır. Orta halli yaşayan bir ailenin çektiği maddi sıkıntılar anlatılmaktadır.

Nuruddîn el-Hâşimî nin bu hikâyesinde üslubunun sade olduğu ve yer yer mecazlı ifadelerle yer verdiği görülmektedir. Yazar dış veya iç gerçeği süslemeden, gerçeğe uygun olarak tasvir eder; ayrıca olayları hikâyenin akışına göre vermeyi de ustalıklı başarır.

- "Ne yaptın?"

- Hesap tamamdır.

- Peki, benim hakkım?"

- Kıyamette alacaksın.

-Senin bunu yapmana asla müsaade etmeyeceğim.

- En iyisi beni affedip hoş görmen. Çünkü ben bugün kendimi Hürriyet Caddesi'ndeki 10 numaralı dairenin 7.katından aşağıya atacağım." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 8)

Hikâyede, maddi sorunları olan bir adam vardır. Bakkala intihar edeceğini söylemesinin nedeni; hayatının bile önem taşımadığı bir dünyada borçların hiçbir öneminin olmadığıdır. Hikâyede, Şakir'in "Bugün kendimi Hürriyet Caddesi'ndeki 10 numaralı dairenin 7. Katından atacağım." cümlesine sık sık yer verilmektedir.

"Şakir daha sonra bir kutu tatlı kaçırdı ve sokağa fırladı. Satıcının bağırılarına ve küfürlerine aldırış etmeden televizyonlardaki kötü kadınlar gibi tatlıyı ağzında çiğnedi." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 9)

Hikâyede her karakterin farklı bir dünyasının bulunduğu ve dış âlemde gördüklerini en ince ayrıntısına kadar tasvir etmede Nuruddîn el-Hâşimî'nin oldukça başarılı olduğu görülmektedir.

“Avukat Seyful Hak, Şakir’in intihar etmeden önce görüşmeye karar verdiği ikinci kişiydi. Şakir mal, şöhret ve kadın etrafında dolaşan profesyonel bir hırsız edasıyla avukatın bürosuna girdi. Durdu, avukat Seyfulhakk’a kulak verdi. Keyifle, baştan çıkaran bayan sekreterine, fasih, güzel bir Arapça ile savunmasını açıkladığı ve müvekkilinin nasıl farkında olmadan hırsızlık, adam öldürme ve ırza geçme suçlarını işlemeye iten sebep ve durumları objektif bir şekilde belirtip yazdıran avukatın sesini dinlemeye başladı.” (Kıssat İntihâr Mu’len, 1998: 9)

Hikâyenin başından itibaren okuyucuda merak duygusunu uyandıran yazar, Şakir’in dövülmesinin, hakaretlere maruz kalmasının ve suçlanmasının nedenini açıklar. Dikkat çeken diğer noktalardan biri de, çoğu hikâyede olduğu gibi tek bir olay, tek bir şahıs ve tek duyguya yer verilmeyişidir.

Hikâyede sadece Şakir değil, bakkal, manav vs... kişiler de yer almaktadır. Bunun yanı sıra farklı zaman ve mekânlarda yaşanan olaylar da anlatılmaktadır.

"Seyfu'l-Hakk, Şakir'in baktığını görünce kaşları çatık bir şekilde durdu, Şakir'in rica edercesine, yalvarırcasına şüpheli selamına da karşılık vermedi. Aksine çelik kasasına yöneldi, vakti geçmiş olan ve Şakir'in ödemesi gereken vadesi artık tamamen dolmuş olan kira senetlerini kasadan çıkardı. Şakir'e doğru yöneltti, bununla tüm sabrı tükenmişti. Seyfu'l-Hakk sol elinde senetleri tuttu ve sağ eliyle Şakir'e uzattı ve açık şekilde zamani gelen parayı istedi. Çünkü sözleşme, bunu yapanların şeriatı idi. Şakir ilk önce senetleri görmek için ısrar etti. Seyfu'l-Hakk da ilk önce para da ısrar etti. Yorumcu görüşmelerden sonra güven kalmadı ve sinirler gerildi. Seyfu'l-Hakk birkaç cm'lik arayla elini senetlerin sahibi olan, Şakir'e uzattı, bu da Şakir'in mükemmel bir şekilde senetleri kaçırmasına yeterli oldu. Sonra onları paramparça etti ve senetler yere saçıldı. Sonra onları yırttı ve Seyfu'l-Hakk yırtılan senetleri toplamak için yere eğildi. Boynuzlanmış keçi gibi böğürdü." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 9)

Yazar burada boynuzlanmış keçi diye bir deyim kullanmaktadır. Bu deyim; bir o tarafa bir bu tarafa koşup, ne yapacağını bilmez davranışlar sergileyen kişi anlamına gelmektedir.

Gereksiz unsurlara yer verilmeyen hikâyede olaylar art arda gelişir. Yazar her şeyi ölçülü kullanmıştır ve olaylar birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Gerçeklik, sadelik, değişiklik, yoğunluk bu hikâyenin başlıca özelliklerindedir.

Şakir, avukata da bugün intihar edeceğini söyler, avukat O'nu ne kadar tehdit ederse de“Cehenneme kadar” diyerek hayatından vazgeçtiğini, yaşananların çok da umurunda olmadığını dile getirir.

"Şakir, küstahça müdürünün kapısını vurduğu zaman saat biri gösteriyordu. Misafirlerinden birinin yanında içten bir kakhaha attığını gördü. Sonra O'na minnetle bir güzel

sigara yaktığını gördü. (para sahibi O'na teşekkür etmeksizin) Müdür kaşlarını çatarak göz ucuyla Şakir'e baktı. Tiksinererek derhal Şakir'in dışarı atılmasını işaret etti. Şakir, müdürün terbiyesizliğinden rahatsız olmadı. Bilakis, sakince misafirlere yöneldi ve ondan bir puro aldı, iki defa içine çektikten sonra şaşkın misafirin yüzüne dumanını üflledi. Müdür bir çığlık attı yazıklar olsun dedi. Fakat Şakir O'nun yumuşak ve düz kravatını boynuna dolayınca sesi kısıldı ta ki gözleri dışarı fırladı sonra müdürü sigara sahibine doğru itti ikisi de birbirlerine sarılmış acayip bir şekilde yere kapaklandılar.

Bu sana çok pahalıya patlayacak.

Yok ya."(Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 10)

Şakir' in bakkal ve avukattan sonra uğradığı müdürü tarafından tehdit edildiği ve sonrasında müdürün Şakir'i odadan kovduğu anlatılmaktadır. Yazar her şeyi açıkça yazmayarak bazı şeyleri okuyucunun hayal dünyasına bırakmıştır. Hikâyede olayların durmadan değişmesi, kısa cümleli ifadelerin kullanılması hikâyeye akıcılık katmaktadır.

İntihar etmeye karar veren Şakir' in artık hiçbir şey umurunda değildir. Hayatta olduğu gibi hikâyede de hiçbir şey sabit değildir. Her şey geçen zamanın içinde yer alır. Geçen zaman bir bakıma "kader" demektir. Şakir' in başından geçen bu talihsiz olaylara da kader diyebiliriz.

Şakir intihar etmeye karar vermiş bir adam cesaretiyle oradan ayrılır. Saat tam 2'de Şakir Hürriyet Caddesi'nde bulunan 10 numaralı dairenin 7.katından aşağı bakıyordu. Uzun süren gidip gelen insanları düşündü sonra en yüksek sesiyle bağırdı:

"Heyyy, heyyy, ey insanlar, beni duyuyor musunuz? Artık hayat çekilmez oldu. Artık hayatımı devam ettiremiyorum. Ben çok yoruldum, sizlerde... İntihar etmeye karar verdim... Şimdi... Ama nedenini bilmeniz gerekir değil mi? Bana kulak verin... Sizden rica ediyorum."(Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 11)

Sessiz sedasız kendini aşağı bırakmak varken, insanlara seslenmesinin nedeni; bulunduğu durumu ve yaşadıklarını onlara anlatarak kendini haklı çıkarmaktır. Okuyucu insanlardan ve hayattan bıkmış ve yorgun düşmüş bir adamın dramına şahit olmaktadır. Şakir, bir insan için hayatta en önemli kavram olan güven duygusunu kaybetmiştir.

Hayata iyi niyetli bakan, işini iyi yapan temiz bir adamın yaşadığı karşılaştığı zorbalıklar sonucunda hayata olan kırıngınlığı ve öfkesi gözler önüne serilmektedir. Artık yaşamak için inancı ve isteği kalmamış bir adam vardır.

"Kimse O'na kulak asıp başını bile çevirmedi. İnsanlar yürüyor, yürüyor. Onları ölümle anlaşıma yapmış yaşlı bir sihirbaz sanki iteliyor. Şakir, ikinci defa bağırdı. Fakat insan seli yavaş yavaş azaldı ta ki Hürriyet Caddesi tamamen boşaldı. Şakir hayretler içinde kaldı. Meydana gelenlerde bir parmağı olduğu vehmine kapıldı. Sonra caddenin karşısın-

da bugün şehir stadyumunda futbol karşılaşmasını duyuran bir ilan gördüğünde dehşete kapıldı. Elini alnına götürerek yanlış zamanda intihara kalkıştığı için kendine kızdı; fakat geri dönüş köprüsü kaldırılmıştı. O da balkon duvarına çıktı ve gözlerini yumdu, kendini atmayı düşündüğünde karşı balkondan bir ses duydu."(Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 11)

Şakir 'in yaşadıklarını gerçekçi bir bakış açısıyla tasvir eden yazar, kendisini gizler; fakat anlatım tarzı, duygu ve düşüncesinin her an onunla beraber olduğunu gösterir.

"Hey sen! 10 numaralı dairede intihar etmeye kalkışan değil misin?"

Evet.

Bende.

Neden?

Çünkü ben fakirim ve...

Anlatma, gerisini biliyorum.

Haydi beraber intihar edelim.

Biiirrr... ikiiii...

Aniden yakın minarelerin birinden güçlü bir ses duyuldu.

Benide bekleyin... Bende sizinle intihar etmek istiyorum."(Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 12)

Daha sonra evlerden birinin balkonundan yaşı yirmiye geçmeyen bir kızın sesi gelir, babası sevdiğiyle evlendirmedigiinden O da onlarla intihar etmek ister. Onlar arasında da aynı konuşmalar geçer.

Burada aynı mekânda intihar etmek isteyen dört kişinin olduğu anlatılmaktadır. Hikâyede sıkça en doğal anlatım yolu olan konuşmaya yer veriliyor; çünkü burada intihar etmek isteyen insanlar duygu ve dileklerini konuşmayla ortaya koyuyor.

Nuruddîn el Hâşimî, diyalog yöntemini başarılı bir şekilde uyguladığını hikâyesinin en başından beri görmekteyiz, yazar diyalog parçalarını hikâyesi geneline özenle yerleştirmiştir. İntihar etmeye karan veren bu arkadaşlar:

"Faydası yok, onların aklı şimdi topun arkasından koşanlardadır.

Müjde, oradan gelen bir adam var.

Gelen adam yaklaştı arkasından uzun bir süpürge sürüklüyordu. Şakir bağırarak şöyle dedi:

Sen heey... Adam bizi duyuyor musun?"

Ne istiyorsunuz?

Hep birlikte intihar etmek istiyoruz; çünkü artık gücümüz kalmadı.

Acele edin... Acele edin... Galip takımın konvoyu geçmeden önce caddeyi temizlemeliyim." (Kıssat İntihâr Mu'len, 1998: 12)

Yazar, sıkıntı dolu hikâyesini belirsiz bir şekilde bitirir. Şakir ve arkadaşlarının intihar edip etmediği hakkında herhangi bir bilgi verilmektedir. Okuyucuda merhamet duygusu uyandırmaya çalışılırken bu arada bazı sosyal meseleler üzerinde düşündürmektedir. Bizde acıma duygusu uyandıran sebep Şakir' in hayat karşısında kimsesiz kalması ve ezilmesidir. Aslında toplum böyle insanlara kayıtsız kalmamalı, anlayışsız davranmamalıdır. Hikâyeci, Şakir' in yaşadığı olayların herkesin başına gelebileceğini, toplumun da bu olaylar karşısında çekimser kalmamaları gerektiğini vurgulamaktadır.

Bir hikâyenin gerçeğe ne derece bağlı kaldığını tahlil etmek imkânsızdır. Hikâyeden beklenen de bu değildir. Hikâyecinin okuyucuda gerçeklik izlenimi uyandırması yeterlidir. *Nuruddîn el Hâşimî*'nin hikâyesinde bu izlenimi görmek mümkündür.

KISSAT İNTİHÂR MU'LEN ADLI ÖYKÜNÜN TERCÜMESİ

Şakir, aniden odasına kapanıp, inatçı bir sanık gibi sessizliğe bürünmeye karar verdi. Karısı, çocukları, komşuları, arkadaşları yanına giderek, dışarı çıkmasını tavsiye ettiler. Yüzüne karşı bağırıp, elbiselerini çektiler. Fakat boşuna... Bakışlarını onlara dikmiş; ancak onları görmüyordu. Onlara kulak veriyor; fakat bir şey duymuyordu. Eskimiş, pas renginde kara bir bulut ruhunu kaplıyor ve kafasındaki düşünceleri allak bullak ediyordu. O, sadece odasına kapanmadan önce geçirdiği son yedi günü hatırlıyordu. O günlerden birinci günün sabahında, sıradan bir aç insan gibi kahvaltı sofrasına oturdu. Fakat elini ekmeğe uzatır uzatmaz, karısı ve çocuklarının acımasızca, ailesine bakmakla yükümlü olan bir babanın görevlerini yerine getirmesi gerektiğini isteyen sesler yükseldi. Yemeğini yiyip yemediğinin farkında bile değildi. Tıpkı çeyrek asırdır yaptığı gibi, bedenini daireye taşıdığını hatırlıyordu. Müdür yardımcısı her zamanki gibi O'nu kuşkuyla karşıladı ve saatine baktı. Ardından ilk olarak, sabahın mizacını (ruh halini) değiştirmek ve işle ilgili ilk raporu sunmak için zarafetle müdüre bir fincan kahve sundu. Şakir sessiz bir şekilde durumunu korudu sonra odasına gitti, ceketini astı. Aniden astığı ceketini hakkında alaycı yorum yapan meslektaşlarından birinin sesi duyuldu ve bir gülme fırtınası koptu ve bunu da öksürük takip etti. Ardından gülmekten gözleri yaşaran bir arkadaşı, ucuz fincanın dibine benzeyen kalın camlı gözlüğünü sildi. Sonra şöyle diyordu:

Allah bize bu gülüşün daha iyisini versin. Müracaat edenler Şakir'in masasının başına üşüştüler. O da sessiz bir şekilde dikkatlice onlara baktı, Onlarda sessizliğe büründüler. Dalgınlığı uzadı... O'na yalvardılar ve sonunda da o'nu azarladılar o da sessizliğini korudu. Saat tam birde Müdür yardımcısı her zamanki gibi somurtarak içeri girdi ve Şakir'e

derhal, müdürle görüşmeyi emretti. Şakir sebebini sorduğunda O da yüzünü kaplayan (zafer) gülümsemeye şöyle cevap verir:

Sonunda, bu kez düştün...

Hızla çarpan kalbine rağmen anlatılamayacak (tarif edilemeyecek) kadar kibar bir şekilde müdürün kapısını çaldı. "Gir" şeklinde emreden sesi duyduktan sonra girdi. Cılız bir gölge gibi içeriye süzüldü. Bakışlarını yere çivilemiş halde saygı ile durdu. Bütün cinleri tepesine çıkan müdür, öfkeyle masaya vurdu ve kükredi:

Sen tehlikelisin ey Şakir.

Ben (mi)

Sus ...Müdürünün arkasından kurduğun komplo apaçık ortada.

Ben ne yaptım?

Bilmiyor musun?

Kesinlikle... Size yemin ederim.

Suçluların hepsi böyle söyler... Bak ey komplocu!

Şakir burada kafasını biraz kaldırdı ve şöyle dedi:

Bu ne?

Bakanlığa gönderdiğimiz (yazı).

İçinde ne var?

Yapman gereken yüceltme ve saygı ibarelerini bilerek unutmuşsun.

Fakat, bu zatı alinizin elinden geçmişti.

İşte komplonun aslı da burada. Onu benim için evrakların arasına soktun (gizledin). komploda sana eşlik edenlerin kim olduğunu söyle bana...?!!

Eşlik edenler...!

Saat tam biri çeyrek geçe, daireye tüm yaratılmışlardan nefret eden iki kişi geldi. O'nu istemediği halde arabaya binmeye zorladılar. O ikisi, abartılı (sahte) bir sevgiyle O'nu boş bir bodruma götürdüler. Bütün insanların ölümünü isteyen adamlar var; ancak insanların ölümünü istediklerine dair ikna edici bir sebepte yok, liderleri hariç. O'nu acımasız bir şekilde vurdular. Ahlaklı bir çocuğun utanmasına, yüzünün kızarmasına neden olacak küfürleri karşılık vermeden savurdular. Sürpriz bir şekilde sonunda kabul etmek zorunda kaldığı bir sürü suçu O'na onaylattılar. Altı gün sonra O'nu gözleri bağlı bir şekilde arabaya bindirdiler sonra arabadan caddeye fırlattılar ve oradan ayrıldılar. Gözlerini açtığı-

da gün ışığı gözüne vuruyordu. Duvarların birinde asılı olan levha alaycı bir şekilde ona Hürriyet Caddesi'nde olduğunu bildiriyordu.(haber veriyordu) Belirlenen zaman sona erdiğinde, Şakir odasından çıkarken aklına kurnaz bir fikir geldi. Aile bireyelerine sevgiyle selam verdi. Onlarda şüpheyle O'na baktılar. Sakalını tıraş etti. Yemek masasına oturdu, herkese gülümser bir şekilde yemeğini yedi. On yıldır giydiği bayramlık elbisesini giydi. Evin kapısına yöneldi. Aniden arkasını dönerek mükemmel bir baba şefkatiyle şöyle dedi ki:

Ben çıkıyorum. Bir şey istiyor musunuz?

Biraz tereddüt ettiler. O, gülümsemesiyle onlara cesaret verdi. Akıllarına hemen gelen ve ertelenmiş istekleri ardı ardına sıraladılar. O da tüm bu isteklerin hepsini ezberlediğini onlara ifade etti. Kapıya doğru adım attı. Tekrar özür dileyerek onlara şöyle dedi:

Üzgünüm, isteklerinizi yerine getiremeyeceğim.

Hepsi birden bağırdılar:

Neden ey Şakir?

Çünkü ben bugün kendimi Hürriyet Caddesi'ndeki 10 numaralı dairenin 7.katından aşağıya atacağım.

Sonra, korku dolu şimşek hızıyla kapıya doğru koştu. Merdivenleri, yüzlerce kez arzu ettiği gibi ahşap korkuluğun üzerinden kayarak indi. Eşi, ağlayarak kahvaltılıkları mutfığa götürdüğü sırada şöyle dedi:

Babanızın bir psikoloğa ihtiyacı var.

En büyüğü şöyle dedi:

En iyisi, polise haber vermek.

Büyük kızı da şöyle dedi:

Nişanlımın ailesi babamın durumunu öğrenirse nişanımı bozacaklar.

Ortanca da şöyle dedi:

Meşgulüm, bugün benim ehliyet sınavım var.

En küçüğü DE şöyle dedi:

Delirmeden önce bana spor ayakkabısı Alması gerekirdi.

Emanet Bakkalının sahibi, Şakir'in evden çıktıktan sonra uğradığı ilk kişiydi. Maaşını kuruşuna kadar almış bir memur edası ve gururuyla önünde durdu, sonra iştah veren olgun ve lezzetli bir kiraz ağzına attı. Satıcı çok rahatsız oldu. Fakat Şakir terbiyeli bir şekilde hesabını isteyince, adam şarkı söyleyerek ve borç defterinin sayfalarını Şakir,

Şakir, Şakir diyerek çevirmeye başladı.

Sonunda aradığını buldu. Topladı, topladı. Sonra en cesur memurun kalbini bile korutacak bir rakamı Şakir'in yüzüne söyledi. Şakir aldırış etmedi. Bilakis edeple nazik bir şekilde borç defterini görmek istedi. Bakkal da tereddüt ederek O'na verdi. Şakir borçlarla şişen defterin sayfasına iyice baktı. Daha sonra hain bir hareketle borç defterini çekip aldı, hızlıca yırttı, kahkaha atarak kâğıtları gökyüzüne doğru savurdu. Bakkal sert bir hareketle defteri çekip aldı ve çığlık atarak şöyle dedi:

Ne yaptın?

Hesap, borç tamamdır.

Benim hakkım?

Hesap günü (kıyamette) alacaksın.

Asla hoş görüp vazgeçmeyeceğim.

En iyisi beni affedip hoş görmen. Çünkü ben bugün kendimi Hürriyet Caddesi'ndeki 10 numaralı dairenin 7.katından aşağıya atacağım.

Şakir daha sonra bir kutu tatlı kaçırdı ve sokağa fırladı. Satıcının bağırıışlarına ve hakaretlerine(küfürlerine) aldırış etmeden televizyonlardaki kötü kadınlar gibi tatlıyı ağzında çiğnedi.

Avukat Seyfu'l-Hakk, Şakir'in intihar etmeden önce görüşmeye karar verdiği ikinci kişiydi. Şakir mal, şöhret ve kadın etrafında dolaşan profesyonel bir hırsız edasıyla avukatın bürosuna girdi. Durdu, avukat Seyfu'l-Hakk'a kulak verdi. Keyifle, baştan çıkaran bayan sekreterine, fasih, güzel bir Arapça ile savunmasını açıkladığı ve müvekkilinin nasıl farkında olmadan hırsızlık, adam öldürme ve ırza geçme suçlarını işlemeye iten sebep ve durumları objektif bir şekilde belirtip yazdıran avukatın sesini dinlemeye başladı. Seyfu'l-Hakk, Şakir'in baktığını görünce sert bir şekilde (kaşları çatık) durdu, Şakir'in rica edercesine, yalvarırcasına (şüpheli) selamına da karşılık vermedi. Aksine çelik kasasına yöneldi, vakti geçmiş olan ve Şakir'in ödemesi gereken vadesi artık tamamen dolmuş olan kira senetlerini kasadan çıkardı. Şakir'e doğru yöneltti, bununla tüm sabrı tükenmişti. Seyfu'l-Hakk sol elinde senetleri tuttu ve sağ elini Şakir'e uzattı ve açık şekilde zamanı gelen parayı istedi. Çünkü sözleşme, bunu yapanların şeriatı idi. Şakir ilk önce senetleri görmek için ısrar etti. Seyfu'l-Hakk da ilk önce para da ısrar etti. Yorucu görüşmelerden sonra güven kalmadı ve sinirler gerildi. Seyfu'l-Hakk birkaç cm'lik arayla elini senetlerin sahibi olan, Şakir'e uzattı, bu da Şakir'in mükemmel bir şekilde senetleri kaçırmaya yeterli oldu. Sonra onları paramparça etti ve senetler yere saçıldı. Devamında onları yırttı ve Seyfu'l-Hakk yırtılan senetleri toplamak için yere eğildi. Boynuzlanmış keçi gibi böğürerek şöyle dedi:

Aleyhine hemen bir dava açacağım.

Yok ya!

Seni hapse atacağım taki kemiklerin çürüyene kadar.

Yapamayacaksın.

Ha ha ha. Ben hayatımda tek bir dava bile kaybetmedim.

Fakat bu davayı kaybedeceksin.

İmkânsız. Ben Seyfu'l-Hakk'ım.

Bende Şakir'im. Bunların hiç birini yapamayacaksın. Ben bugün kendimi Hürriyet Caddesi'ndeki 10 numaralı dairenin 7.katından aşağıya atacağım.

Şakir avukatın zihnini karıştırmayı başardı, sonra küfürler savurarak üzerinde suçsuzların tutanaklarının bulunduğu daktiloya vurdu. Hakaretler karşısında bayan sekreterin yüzü şaşkınlıktan kırmızıya döndü ama çok keyiflendi.

Şakir, küstahça müdürünün kapısını vurduğu zaman saat biri gösteriyordu. Misafirlerinden birinin, yanında içten bir kahkaha attığını gördü. Sonra O'na minnetle bir güzel sigara yaktığını gördü. (para sahibi O'na teşekkür etmeksizin) Müdür kaşlarını çatarak göz ucuyla Şakir'e baktı. Tiksinererek derhal Şakir'in dışarı atılmasını işaret etti. Şakir, müdürün terbiyesizliğinden rahatsız olmadı. Bilakis, sakince misafire yöneldi ve ondan bir puro aldı, iki defa içine çektikten sonra şaşkın misafirin yüzüne dumanını üfledi. Müdür bir çığlık attı yazıklar olsun dedi. Fakat Şakir O'nun yumuşak ve düz kravatını boynuna dolayınca sesi kısıldı ta ki gözleri dışarı fırlayana kadar, sonra müdürü sigara sahibine doğru itti ikisi de birbirlerine sarılmış acayip bir şekilde yere kapaklandılar.

Bu sana çok pahalıya patlayacak.

Yok ya.

Yemin ederim ki bu küfürlerin hepsini raporuma yazacağım.

Sana hiçbir faydası olmayacak; çünkü ben bugün kendimi Hürriyet Caddesi'ndeki 10 numaralı dairenin 7.katından aşağıya atacağım.

Şakir, her zamanki gibi üzere müdür ve puro sahibinin şaşkınlığından yararlandı ve başı yukarda kalabalık caddelere koştu ve Hürriyet Caddesi'ne yöneldi. Fakat sadece tesadüfen yoluna bir polis çıktı, bu polis, kendini başı tıraşlı, gözleri kaymış, ayağında plastik bir ayakkabı olan birisine bağlamıştı. Şakir intihar etmeye kararlı bir adam cesaretiyle onlara karşı çıkarak şöyle dedi:

Ey polis, bu mahlûkatı nereye götürüyorsun?

Cehenneme!

Peki, acaba O'nun yargılanması adilce miydi?

Sana ne be züğürt.

Bu mahlûk, insanlıkta benim ezelden kardeşim, sormak benim hakkımdır.

Hakkın mı?

Tutukluya bağlanmış polis, topal bir eşekten düşen sarhoş bir maymun görmüş gibi bir kakhaha attı. Kakhahası çok sürmedi; çünkü Şakir'in eli (yumruğu) polisin yüzüne düştü. Sonra, polisin hakaretlerine ve O'nu yakalamak için yaptığı girişimlere aldırmış etmeden yoluna devam etti.

Saat tam 2'de Şakir Hürriyet Caddesi'nde bulunan 10 numaralı dairenin 7.katından aşağı bakıyordu. Uzun süren, gidip gelen insanları düşündü sonra en yüksek sesiyle bağırarak şöyle dedi:

Heyyy, heyyy, ey insanlar, beni duyuyor musunuz? Artık hayat çekilmez oldu. Artık hayatımı devam ettiremiyorum. Ben çok yoruldu, sizlerde... İntihar etmeye karar verdim... Şimdi... Ama nedenini bilmeniz gerekir değil mi? Bana kulak verin... Sizden rica ediyorum.

Kimse O'na kulak asıp başını bile çevirmedi. İnsanlar yürüyor, yürüyor. Onları ölümlerle anlaşıp yapmış yaşlı bir sihirbaz sanki iteliyordu. Şakir, ikinci defa bağırdı. Fakat insan seli yavaş yavaş azaldı öyle ki Hürriyet Caddesi tamamen boşaldı. Şakir dehşete kapıldı. (hayretler içinde kaldı) meydana gelenlerde bir parmağı olduğu vehmine kapıldı. Sonra caddenin karşısında bugün şehir stadyumunda futbol karşılaşmasını duyuran bir ilan gördüğünde dehşete kapıldı. Elini alınma götürerek yanlış zamanda intihara kalkıştığı için kendine kızdı; fakat geri dönüş köprüsü kaldırılmıştı. O da bir balkonun duvarına çıktı ve gözlerini yumdu, kendini atmayı düşündüğünde karşı balkondan bir ses duydu:

Hey sen! 10 numaralı dairede intihar etmeye kalkışan değil misin?

Evet.

Bende.

Neden?

Çünkü ben fakirim ve...

Anlatma, gerisini biliyorum.

Haydi beraber intihar edelim.

Biiirrr... ikiiii...

Aniden yakın minarelerin birinden güçlü bir ses duyuldu (yükseldi).

Benide bekleyin... Bende sizinle intihar etmek istiyorum.

Neden?

Çünkü iki yıldır işsizim ve...

Yeter... Gerisini biliyoruz.

Haydi, Hürriyet Caddesi'nden beraber atlayalım.

Durun, atlamayın... Benide bekleyin... Lütfennn.

Bu çağrı, evlerin birinin balkonunda duran ve yirmisini geçmeyen güzel bir kızın sesiydi.

Sende bizim gibi intihar mı etmek istiyorsun?

Acaba intihar sadece erkeklerin tek elinde mi?

Neden ölmek istiyorsun?

Çünkü bir genci seviyorum ve babam...

Yüzyıllardır aynı hikâye,

Dermanı olmayan bir hastalık anlamına mı geliyor?

Haydi hep beraber intihar edelim... Biiirrrrr... İkiiii...

-Bir dakika... İntiharımız tüm şehri sarsmalı...

-Faydası yok, onların aklı şimdi topun arkasından koşanlardadır.

Müjdeee! Oradan gelen bir adam var.

Gelen adam yaklaştı ve arkasından uzun bir süpürge sürüklüyordu. Şakir bağırarak şöyle dedi:

Sen heey... Adam bizi duyuyor musun?

Ne istiyorsunuz?

Hep birlikte intihar etmek istiyoruz; çünkü artık gücümüz kalmadı.

Acele edin... Acele edin... Galip takımın konvoyu geçmeden önce caddeyi temizlemeliyim.

KAYNAKÇA

Abdülhakîm Merzûk, *Hıvaru Mae'l Ediybul Nuruddîn el-Hâşimî Ahbiruniy en Mesrehe'l Tıflu la Zubaini leh*,

http://ouruba.alwehda.gov.sy/_View_news2.asp?FileName=30917884220110905144719
kaynağı (Erişim Tarihi: 15.02.2013)

Aytaç, B. (1994). *Modern Arap Edebiyatı Tarihi 20.yy, Jacob M. Landau*, Ankara; Gündoğan Yayınları.

Çetişli, İ. (2009) *Metin Tahlillerine Giriş-2*, (2. Baskı) Akçağ Yayınları, Ankara 2009.

Göçer, Murat, Ğassan Kenefani ve Öykücülüğü, (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.

el-Hâşimî, N. (1988) *Kıssat İntihâr Mu'len*, Arap Yazarlar Birliği Yayınları, Suriye 1988.

İnan, R. (2008) *Mîne'nin Romanlarında Vatan ve Deniz Teması*, (Yayımlanmış Yüksek Lisans Tezi), Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Van.

Kaplan, M. 2012) *Hikâye Tahlilleri*, (17. Baskı) Dergâh Yayınları, İstanbul 2012.

Kula, M. (2011) *Modern Suriye Hikâyesi*. Doğu Araştırmaları Dergisi, Sayı(7). 1-15.

Köşeli, Y. (2011) *Arap Çocuk Edebiyatı*, (Yayımlanmamış Doktora Tezi), Sosyal Bilimler Enstitüsü, Erzurum.

Nuruddîn el-Hâşimî, er-Reisiiyye Gazetesi, 19.05.2011, Erişim Tarihi, 05.02.2013
<http://esyria.sy/ecal/content/%D9%86%D9%88%D8%B1-%D8%A7%D9%84%D8%AF%D9%8A%D9%86-%D8%A7%D9%84%D9%87%D8%A7%D8%B4%D9%85%D9%8A>

Tekin, M. (2012) *Roman Sanatı*, Ötüken Neşriyat Yayınları, İstanbul 2012.